

имъ тежки рани и събирали скъпоценния сокъ, който изтичалъ отъ тѣзи рани. Стотини хиляди дървета загивали отъ това, защото ранитѣ често пѣти били смъртоносни: по невнимание или отъ небрежностъ събирачитѣ на каучукъ правѣли рѣзкитѣ въ кората много дълбоки.

И все пакъ каучуковиятъ гладъ оставалъ незадоволенъ, понеже получениятъ каучукъ не билъ достатъченъ да покрие нуждитѣ на индустрията.

Събирачитѣ на млѣчния сокъ отивали все по-надълбоко въ горитѣ, и отъ това условията за работа ставали все по-мжчни. Мнозина се отказали да продължаватъ работата. Нови желаещи се явявали малко; дошло време, когато вече никой не искалъ доброволно да отива въ гората за млѣченъ сокъ.

Тогава започнали да принуждаватъ индианцитѣ съ сила. Като подкупвали водачитѣ имъ, карали туземцитѣ съ хиляди да напущатъ селата си и да отиватъ въ горитѣ да събиратъ млѣченъ сокъ. Работили тѣ при извънредно тежки условия, а най-много страдали отъ надзирателитѣ си, които се отнасяли извънредно жестоко къмъ тѣхъ. Отъ всичко това туземцитѣ умирали масово. Така напр. въ областъта на р. Путумайо, притокъ на Амазонка, за 10 години числото на жителитѣ се намалило съ 80%.

Но и това не момогнало: доставениятъ въ Европа каучукъ не могълъ да задоволи нарастналитѣ нужди.

За владението на горитѣ съ каучукови дървета се е водила дори война между Бразилия и Боливия.

Сжщата сждба — на южно-американскитѣ индийци — постигнала и негритѣ отъ Африка, въ онѣзи области, гдето растатъ каучукови дървета.

Когато известниятъ изследователъ на Африка, Станлей, съобщилъ, че басейнътъ на рѣката Конго е богатъ съ каучукови дървета, въ Европа се основало дружество, което да използва новия изворъ на каучукъ. И